

Proloog

In de Algarve, zeventien jaar geleden

Bij het zien van haar beste vriendin, die met een vertederde blik haar baby vasthoudt, schieten Julia's ogen vol tranen.

‘Gaat het?’

Paula werpt haar een bezorgde blik toe en ze haast zich een instemmend geluidje te maken hoeveel moeite dat haar ook kost.

‘Jawel, jullie zijn een mooi stel samen,’ brengt ze uit.

‘Ja, het is een schatje,’ Paula kijkt met zoveel liefde op het kleine bundeltje in haar armen neer dat Julia het bijna niet kan aanzien.

‘Wil je haar nog vasthouden voor je gaat?’ biedt Paula aan.

‘Nee, liever niet,’ weert ze af, terwijl ze geschrokken achteruit stapt. Ze durft haar vriendin nauwelijks aan te kijken en rommelt aan haar rugtas om niet te laten zien hoe moeilijk ze het vindt om afscheid te nemen.

‘Hoe laat vertrekt je vliegtuig?’

‘Om half vier, ik moet nu echt gaan,’ Julia slaakt een diepe zucht en bijt op haar lip.

‘Als je spijt krijgt, moet je het eerlijk zeggen.’

Ze hoort de trilling in de stem van haar vriendin en kijkt met een ruk op.

‘Ik krijg geen spijt, ik weet zeker dat je een geweldige moeder voor Deborah zult zijn. Wanneer gaan jullie naar Lissabon?’

‘Begin volgende week. Ik start één september in Estoril, vlakbij m'n tante, zij helpt me met Deborah,’ Paula streelt liefdevol over het wangetje van de kleine meid, die met slaperige oogjes om zich heen kijkt.

‘Kom je ons gauw opzoeken?’ wil ze weten.

‘Ik weet het niet,’ geeft Julia eerlijk toe, ‘ik was niet van plan naar Nederland te vliegen, maar nu m'n moeder ziek is, lijkt het me verstandig terug te gaan. Het is meer dan een jaar geleden dat ik thuis ben geweest, maar ik weet niet hoelang ik weg blijf. Ik kom in elk geval terug, ik vind het in Portugal heerlijk. Ik laat het je weten, oké?’

Julia maakt aanstalten om de kamer te verlaten en even kijken ze elkaar wat ongemakkelijk aan.

‘Tot gauw dan. Je bent Debora’s peettante tenslotte, je kunt niet te lang uit haar leven verdwijnen, belooft je me dat?’

Paula kijkt haar met een ernstige blik aan en Julia slaagt erin een glimlach tevoorschijn te toveren.

‘Ja, dat belooft ik,’ ze kust Paula op haar wang en loopt snel naar de deur, waar ze zich voor een laatste blik omdraait. Bij het zien van haar vriendin met het kleine bundeltje in haar armen voelt ze een pijnlijke steek in haar keel en ze steekt met een abrupt gebaar haar hand op, waarna ze zich zo snel ze kan, omdraait en de gang op snelt. Pas als ze buiten het hotel op straat staat, geeft ze toe aan haar emoties en leunt ze huilend tegen een boom.

Vreemd genoeg voelt ze zich nu leger en eenzamer dan direct na de bevalling toen de baby door een verpleegster werd meegenomen en ze bijt zo hard op haar lip dat ze bloed proeft. Ze weet zeker dat haar vriendin een fantastische moeder zal worden, maar op dit moment kan ze daar niet blij om zijn. Ze voelt zich opeens ontzettend eenzaam en dat brengt herinneringen terug aan het moment dat haar vader overleed.

Rio de Janeiro, vijfentwintig jaar geleden

De bel snerpt door het stille appartement en de twaalfjarige Julia schrikt op van haar lesboek Engels. Ze verwacht het geklik van haar moeders hakken te horen als ze naar de deur gaat, maar het blijft stil. Als de bel voor de tweede keer gaat, slaat ze met een diepe zucht haar boek dicht en schuift haar stoel naar achteren. In de hal neemt ze de hoorn van de intercominstallatie en ziet op hetzelfde moment op het scherm twee agenten in beeld verschijnen.

‘Ja?’

Haar stem trilt als ze zich meldt en één van de mannen houdt een insigne omhoog, dat ze kent van televisieseries.

‘Politie, mogen we verder komen? Kunt u de deur voor ons openen?’

Ze drukt op het knopje dat de deur van de centrale entree ontgrendelt en voelt een soort ijzige kou zich in haar lichaam vastzetten. Ze beeft en haar stem schiet uit als ze haar moeder roept.

‘Mama, waar ben je?’

Zo snel als haar trillende benen haar kunnen dragen, rent ze door het luxe vierkamer appartement op ...